

Bohatec

Na další planetě bydlil bohatec. Návštěva u něho byla velice krátká, ale malého prince hodně zmátla.

„Co tady děláš?“ řekl bohatcovi, který seděl mlčky u stolu se spoustou peněz.

„Počítám,“ odpověděl pochmurně bohatec.

„A proč počítáš?“ zeptal se malý princ.

„Abych věděl,“ řekl bohatec.

„Co abys věděl?“ vyzvídal malý princ a přestával chápat.

„Že umím počítat,“ přiznal se bohatec a sklonil hlavu.

„A proč to chceš vědět?“ vyptával se dále malý princ, protože by mu rád pomohl.

„Ať vím, že můžu počítat!“ dodal bohatec a nadobro se započítal.

A malý princ zmaten odešel.

Dospělí jsou rozhodně moc a moc zvláštní, říkal si v duchu cestou.

Sladká planetka

Tentokrát se malý princ ocitne na planetce, která je celá z cukru. Jsou zde stromy z cukrové vaty, řeky z hořké čokolády a domy z perníku. “Dobrý den,” pozdravil malý princ vílu, která zde bydlela. “No nazdar,” odpověděla. “Ty jsi tady sama?” otázal se malý princ. “Jo jsem” odpověděla víla našťvaně. “Kde jsou všichni?” otázal se malý princ. “Odletěli na jinou planetu,” řekla víla smutně. “A proč všichni odletěli?” “Asi jsem se moc dobře nechovala.” Tak si víla s malým princem sedli pod strom a popovídali si. Víla vše princi řekla a potom slíbila, že už se tak chovat nebude. Občané této planetky najednou začali přilétat. Víla se radovala a děkovala malému princi, ale to už malý princ odlétal.

Sobec ze země Polária

Jednou malý princ přiletěl na zemi Polária. Připadalo mu to tam všechno krásné a barevné. Sladké vůně mu připomínaly jeho růži. Když se malý princ rozhlížel, viděl velkou kulatou osobu, jak trhá ze stromů cukrátku a dává si je do pusy. Malého prince napadlo, že se té osoby zeptá, co jí a jestli může také ochutnat. Sobec odpověděl, že ne, že je to jenom jeho. Malý princ mu vysvětlil, že je okolo mnoho stromů plných podobných plodů. Sobec mu řekl, že všechny stromy a jejich plody jsou jenom jeho a on se o svoje dobroty nerad dělí. Malý princ mu na to odpověděl, že nejlépe vše chutná, když se rozdělí. Můžeme si společně pochutnat, popovídat si o tom, jak nám to chutná, a ještě ti hodně zbyde. Sobec odpověděl, že se nechce a nebude dělit o svá cukrátku a že by mu chybělo i jedno jediné cukrátko. Malý princ si pomyslí, že tato planeta je velice zvláštní.

Planetka Štěstí

Když malý princ přiletěl k malinké planetce štěstí tak uviděl malinkou holčičku, která byla velká jako jeho chodidlo. Zeptal se ji "Proč pláčeš? " Divil se malý princ, jelikož holčička byla na planetě štěstí. Holčička neodpověděla.

"Jak se jmenuješ?"

"Maruška," Odpověděla.

Malému princovi se to jméno líbilo. " To je nádherné jméno"

"Proč pláčeš? "

"Já nepláču, jen jsem šťastná, protože jsi přijel a nejsem tady tak sama."

Malý princ si řekl, že tady zůstane až do západu slunce.

Při západu slunce se rozloučili a malý princ odlétá. Říká si: "Ti lidé jsou ale divní, pořád mají nějaké problémy."

Malý princ a líný člověk

Jednou malý princ navštívil planetu, která byla úplně špinavá a zapáchající. Nic tam nerostlo. Byl tam jenom jeden obézní a zarostlý člověk, který se jen tak válel na gauči a díval se do prázdnoty. “Dobrý den,” řekl princ. Z gauče se mrzutě ozvalo zabručení: “Eeeeemmmm.” “Co to děláte?” opatrně se zeptal princ. “Nic!” řekl našťvaně lenoch. “ A proč to tady neuklidíte, nenasadíte květiny a nepostaráte se o ně jako já o svou růži?” Muž nejdřív koulel očima, pak se začal škodolibě smát, a nakonec zase mrzutě odpověděl: “Já nic dělat nebudu, mě nikdo nebude rozkazovat a pokud začnu s uklízením, tak někdy jindy.” A už s malým princem nechtěl komunikovat. Toto malého prince velmi rozesmutnilo, protože tak líného a pyšného člověka ještě nikdy neviděl. S tímto smutkem odešel z planety. A my bychom se měli zamyslet, zda tohle líné odkládání povinností neděláme také i my, neboť může náš dům dopadnout jako planeta tohoto líného muže, špinavá a zapáchající.

Hamounova planeta

Na cestě na planetu Zemi princ ještě navštívil místo, na kterém žil starý, šedivý podnikatel-hamoun. Kdysi tu žila spousta lidí, kteří si mohli koupit, co chtěli. Ale čím více měli, tím více chtěli. Vidina bohatství je nakonec všechny zahubila. Zbyl jenom ten jediný starý hamoun. Získal sice nejvíce peněz, ale zůstal úplně sám!

„Dobrý den,“ pozdravil malý princ.

„Dobrej,“ odpověděl mu hamoun. V ruce držel balíček bankovek a hrál si s nimi, jako by je neustále přepočítával.

„Pročpak pořád počítáš ty zelené papírky? Je to pro tebe důležité?“ ptal se malý princ. Netušil, že jsou to peníze.

„To jsou peníze, kdysi měly velkou cenu. Dnes jsem tu úplně sám, nemám si už co koupit, nemám si s kým povykládat,“ přiznal hamoun. „Nechtěl bys tu zůstat na chvíli se mnou? Zaplatím ti, co si budeš přát.“

Malý princ přemýšlel, jestli by mohl hamouna trochu změnit, aby si uvědomil, že všechno za peníze nekoupí. „Chvíli tu s tebou můžu zůstat,“ odpověděl. Starý muž mu začal vyprávět, jaký tu byl život před samotou. Uvědomil si, že dělal chybu, když chtěl získat všechno kolem sebe. Malý princ mu poradil, aby si v zakoupené kosmické lodi zaletěl na předešlou planetu k obchodníkovi a skamarádili se. Byla to pro něho další zvláštní zkušenost.

Hamoun mu poděkoval, daroval mu balíček bankovek a oba se rozloučili. Malý princ pokračoval k Zemi a stařec našel konečně svého kamaráda.

Ondřej Keclík

Vychloubavec

Malý princ navštívil už hodně planet, ale žádná nebyla tak krásná jako tahle. Malý princ přistál a viděl samou zeleň, krásnou přírodu neponičenou lidmi. V tu ránu vylezl malý pán, který vypadal jako skřítek, chvíli se na prince díval a pak začal mluvit. Byl jako živá reklama, pořád mluvil o své planetě a chválil si ji, jak je krásná a skvělá. Malý princ se ani nedostal ke slovu. Jakmile malý princ zkusil promluvit ihned ho vychloubavec překřičel a mluvil dál. Malý princ ztratil trpělivost a odletěl.

Planeta Aulus

Když malý princ dorazil na planetu Aulus, uviděl několik malých vousatých mužíků, kteří spolu hráli karty. Malý princ je pozdravil. Mužici se na něho podívali a zeptali se ho, co tady dělá. Malý princ řekl, že teď pracuje, takže objevuje planety. Mužici se ho zeptali: to znamená, že teď pracuješ? Malý princ odpověděl ano. Mužici se hned začali smát. Malý princ říkal: co je špatného na tom, že někdo pracuje? Mužici mu řekli: jakou má cenu pracovat, když žiješ věčně? Malý princ jim řekl: je lepší objevovat a učit se, než se celý život válet. Mužici mu řekli: život by sis měl užívat na plno!! Jdi si pracovat jinam. Malý princ si v duchu řekl, že jsou jen líní a odjel pryč.

Planeta Zurčících vodopádů

Planeta Zurčících Vodopádů asi tak velká jako Mars, nestřídá se tu den a noc, je tu jenom noc, ale nemusíte se bát, že byste neviděli na cestu, když někam půjdete, protože je zde hodně světla ze svitu hvězd. Všude tu jsou řeky, potoky, říčky, které stékají z kopců a tvoří vodopády, které pak tvoří tůně.

Jednou na tuto planetu přiletěl Malý princ. Procházel se po planetě a říkal si, jak je veliká, a že pokud tady někoho bude chtít najít, zabere mu to spoustu času. Když v tom narazil na muže v zeleném, který seděl na kamení u řeky, bafal dýmku. Když najednou spatřil prince, nevěnoval mu moc pozornosti. Malý princ ho pozdravil, ale postava neřekla nic. Malý princ se ho zeptal, jak se jmenuje. Postava odpověděla, že Brčálník, pracoval jako správce planety. Vyhržoval princovi, ať se tu nepokouší něco provést, jinak by ho stihl veliký trest – byl by utopen a jeho dušička by byla zavřena do hrnečku. Malý princ si uvědomil, že na planetě asi není vítaný. Malý princ se s Brčálníkem snažil mluvit, ale Brčálník ho vždycky odmítl. Nakonec to Brčálníka dopálilo tak, že skočil po Malém princovi, chytl ho za hrdlo a začal topit. Malý princ se však rychle vysmeknul a opustil planetu tak rychle, že si toho Brčálník ani nestačil všimnout.